

2016. november 29. kedd

Iz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24

„...a Föld tele lesz az Úr ismeretével...”

A mai olvasmány és az evangélium közös kulcsszava az „ismeret”.

Jézus a Szentlélekkel elelve azért ad hálát, mivel a jóságos Isten, a szerető Atya ismeretét át tudta adni tanítványainak, akik ezzel az örömhírrrel járták előtte a városokat, falvakat. És ez az ismeret nem okosságot, bölcsességet jelent, hanem Jézus bensőséges tapasztalatát az Atyával való közvetlen kapcsolatáról, a szeretet élet megtapasztalásáról. Ennek az ismeretnek a befogadásához mély bizalomra és nyitott szívre van szükség.

Izaiás a messiási időről jövendöl. Amikor nem lesz erőszakosság, gonoszság, ártás, ahol méltányos ítélet lesz a szegényeknek, ahol ma még elképzelhetetlen békesség és egyetértés lesz (farkas – bárány, áspiskígyó – kisgyerek). Ezt az Úr Lelkével elvelt Felkent hozza el, mégpedig azzal, hogy általa a „föld úgy tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogy betöltik a vizek a tengert”.

Nem steril tudásról, hitről, vallási ismeretről van szó, hanem az Istenben megtapasztalt végtelen szeretetnek a földi élet mindennapjaiban történő alkalmazásáról.

Nem véletlen, hogy imája után Jézus egy törvénytudónak magyarázza el, hogy mit jelent Isten ismerete: ugyanúgy essen meg a szíve a rászorulón, mint azt az irgalmas Istenben tapasztalta, megismerte.

Remélhetőleg Isten ismerete számunkra sem teológiát (Istenről szóló tanítást) jelent elsősorban, hanem egy belső tapasztalatot a végtelenül és feltétel nélkül szerető Atyáról.

Jó lenne ezt az ismeretet árasztani magunk körül szavainkkal, de még inkább a szeretet tetteivel, remélve, hogy a messiási kor idilli világából egyre több válik valósággá, amikor Isten országa épül a mi közreműködésünkkel is.

Csiky Lajcsi, Budapest

Keresztury Dezső: Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak
kik nélküled indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezettél;
szökni akartam, nem engedtéél,
csend volt szívemben és a csendben
szavad szólt csak, mindennél szebben.

Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalمام;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!